

עמ"ת 46869/01/21 - עלי ג'ודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 46869-01-21 גודה נ' מדינת ישראל

העורר

בפני כב' השופט אילן סלע
עלי ג'ודה
ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג
נגד

המשיבה מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י
ב"כ עו"ד גיתית גלבוע

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט הבכיר יהושע צימרמן) מיום 24.01.21 במ"ת 13609-12-20, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

הרקע לבקשה

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש כנגד העורר, בו יוחסה לו עבירה של החזקת נשק, אביזרי נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת בשל הטענה, כי הוא החזיק ברכב מסוג טויוטה קורולה (להלן: "הרכב") דמוי רובה סער מסוג M-16 שבכוחו להמית אדם (להלן: "הנשק"), 10 מחסניות מתאימות לנזק מסוג M, 34-16 כדורי 5.56 המתאימים לנזק מסוג M-16, כוונת, פנס עם מתפס לנשק, רצועה לנשק, מפתח ברגים, ידית אחיזה לנשק, שתי ידיעות הסתערות, שתי מסילות לנשק, תפס לפנס ותפס למחסנית צולבת (להלן יחד: "האמל"ח"). האמל"ח נתפס ברכב ביום 20.11.20 במחסום א-זעים, כשהוריו של העורר נהגו ברכב.

2. העורר נעצר ביום 26.11.20, מסר שתי הודעות במסגרתן הודה במיוחס לו. ואולם, במסגרת הדיון בבית משפט השלום הוא טען, כי מדובר בהודאת שווא, כשהעורר נטל על עצמו את האחריות לעבירה כדי לשחרר את הוריו ממעצר. זאת עשה, לאחר לחץ כבד שהופעל עליו ממשפחתו ומסביבתו הקרובה, שהוא יטול עליו את האחריות לעבירה, בשל כך כי לו כבר יש עבר פלילי בעבירות דומות. לדבריו, בטענה כי במסגרת ההודאה הוא מסר פרטים מוכמנים ומכאן כי מדובר בהודאת אמת, אינה נכונה, שכן אין מדובר בפרטים מוכמנים. ב"כ העורר הצביע בהקשר זה על כך שתמונות האמל"ח דלפו מהחקירה והופצו בפייסבוק, וכי הוריו של העורר היו עדים לחיפוש בתא המטען של הרכב, בעת מציאת האמל"ח.

3. בהחלטת בית משפט השלום מיום 27.12.20, נדחו טענות העורר. בית המשפט ציין, כי על אף הפצת תמונות האמל"ח בפייסבוק, העורר מסר פרטים בחקירה שלא ניתן היה ללמוד עליהם מתוך התמונה שהופצה. כך לא ניתן היה לדעת מהתמונה, שהחלוצה הלבנה הנראית בה עטפה את הנשק, וכך לא ניתן היה ללמוד ממנה כי הנשק היה בתוך

שקית כשלידו בתא המטען של הרכב הייתה שקית נוספת. שני פרטים אלו נמסרו על ידי העורר בחקירתו במשטרה. בית המשפט גם דחה את הטענה כי הוריו של העורר ראו במהלך החיפוש פרטים ספציפיים הנוגעים לאמל"ח ולדברים שהיו בתא המטען ומסרו אותם למאן דהו משם הם עשו דרכם לעורר, היא ספקולטיבית ונעדר עוגן ראייתי. ובנוסף, בית המשפט גם מצא בברירתו של העורר מביתו ושכירת מכשיר הטלפון שלו חיזוק לראיות כנגדו. נקבע אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה שטענות ב"כ העורר אינן מצביעות על כרסום משמעותי בהן.

4. בנוסף, בשים לב לראיות; בשים לב למסוכנות הנשקפת מהעורר נוכח העבירות המיוחסות לו; בשים לב לסוג הנשק, התחמושת והציוד הנלווה; ובשים לב לעבר הפלילי הרלוונטי של העורר, עבירת נשק משנת 2008, בגינה הוא ריצה שלוש שנות מאסר - קיימת עילת מעצר כנגד העורר. על אף זאת, בית המשפט לא סגר בפני העורר את הדלת ונתבקש תסקיר שירות המבחן.

5. בתסקיר שהוגש, העריכה קצינת המבחן כי נשקף מהעורר סיכון להישנות התנהגות עבריינית בתחום הנשק, וכי המפקחים שהוצעו, אחות אביו של העורר ובעלה, יתקשו למלא אחר חובת הפיקוח. בשל כך, באה קצינת המבחן בהמלצה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

6. בהמשך לכך נקבע, במסגרת החלטת בית משפט השלום מיום 24.01.21, כי אין מקום לסטות מהמלצת שירות המבחן. בית המשפט הורה כאמור, על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

טענות ב"כ הצדדים

7. בערר, טען ב"כ העורר, כנגד החלטת בית המשפט בדבר העדר כרסום בראיות נוכח הטענה כי אין מדובר בפרטים מוכמנים, כשהוא שם על טענותיו הנזכרות בעניין זה. הוא הוסיף כי לא נמצאו טביעות אצבע וממצאי ד.נ.א של העורר על גבי האמל"ח.

8. בנוסף טען כי לא היה מקום לדחיית החלופה שהוצעה, שכן אין בעובדה, לה טען שירות המבחן, צידוד בגרסת העורר על ידי המפקחים המוצעים, כדי לפסול אותם. בפרט, כאשר שירות המבחן לא קבע שנשקפת מהמשיב מסוכנות בינונית או גבוהה.

9. בדיון שהתקיים ביום 26.01.21 הוסיף ב"כ העורר טענות נוספות, ביניהן, העובדה כי לא נלקחו טביעות אצבע מאחיו של העורר ריאד, בעל הרכב; העובדה כי דודו של העורר הגיע לתחנת המשטרה, עוד בטרם שוחררו הורי העורר, ומסר פרטים מתוך חקירתם של ההורים; העובדה שחוקרי המשטרה בעצמם לא נתנו אמון בגרסתו כי הוא מצא את הנשק, ובגרסתו כי העורר טען בחקירתו במשטרה כי הרכב לא היה נעול בשעה שהוא הניח בו את האמל"ח, בעוד שאביו אמר כי הוא נעל את הרכב. ב"כ העורר ציין, כי בריחתו של העורר ושכירת הטלפון על ידו נעשו בשל הלחץ הכבד שהופעל עליו על ידי בני המשפחה והסביבה הקרובה, ליטול על עצמו את האחריות ולהביא בכך לשחרור ההורים.

10. מנגד, ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערר בשים לב לנימוקי בית משפט השלום והעובדה כי העורר ידע פרטים מוכמנים המתייחסים לאמל"ח. היא ציינה כי כן נבדקו טביעות אצבע של האח ריאד כשהיא מפנה למזכר מיום 7.12.20 המציין כי נלקחו טביעות אצבע מכלל החשודים.

11. באשר לאפשרות השחרור לחלופת מעצר, הצביעה ב"כ המשיבה על הכלל המורה על מעצרו של מי שמואשם בעבירות נשק, בפרט במקרה זה בו יש לעורר עבר בעבירות מסוג זה. כן הצביעה על כך שבגין עבירה של אלימות במשפחה הושת על העורר עונש של"צ אך הוא סרב לבצעו.

דין והכרעה

לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון בחומר החקירה, אני סבור כי דין הערר להידחות.

12. ביסוד הראיות כנגד העורר עומדת הודאתו שמסר במשטרה, לא פעם אחת כי אם פעמיים (ביום 26.11.20 וביום 1.12.20). אכן, בצדק טען הסניגור, כי יש להתייחס להודאת נאשם בזירות הראויה. יפה הפנה לדברי הרמב"ם בעניין זה, המביא טעם פסיכולוגי לדחיית הודאתו של נאשם על פי הדין במשפט העברי, בשל אפשרות של לחץ פנימי וחיצוני, המופעל עליו שהביא אותו להודות במעשה שלא עשה (ראו: רמב"ם, **משנה תורה**, הלכות סנהדרין, פרק יח, הלכה ו. וראו עוד להרחבה: ניל הנדל, "הפלה העצמית - עיון משווה" **גיליון פרשת שבוע** (משרד המשפטים, מחלקה למשפט עברי), גיליון 400 (תשע"ב)).

13. ואולם, בית המשפט נתן דעתו על הטענות בדבר כרסום בראיות בשל כך כי אין מדובר בפרטים מוכמנים, ומסקנותיו מקובלות עלי. מהתמונה שהופצה בפייסבוק לא ניתן ללמוד כי הנשק היה עטף בחולצה הלבנה הנצפית בשולי התמונה ולא על קיומן של מספר שקיות בתא המטען, וקשה להניח כי ההורים של העורר שמו לב במהלך החיפוש בתא המטען לפרטים אלו. מדוחות הפעולה והודעות השוטרים שנכחו בחיפוש, עולה, כי אמו של העורר הבחינה בתא המטען תוך כדי הליכה לחדר ההמתנה, והאב ראה זאת ממרחק של 4 מטרים (הודעת ענאן אבו ריש). האמור בהודעת השוטר רוני סעב, כי ההורים עמדו ליד הרכב בזמן החיפוש אין בה כדי לסתור את האמור, שכן אין בה פירוט מדויק למקום עמידתם. מה גם, ששני ההורים מסרו בהודעותיהם, מיום 26.11.20, כי לא פגשו בעורר מאז שוחררו ממעצר. גם סמיכות הזמנים, בין שחרור ההורים והתייצבות העורר במשטרה, מקשה על תיאום מעין זה.

14. ומעל הכל, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לבריחתו של העורר מהמשטרה בתקופה בה הוריו ישבו במעצר, ושבירת הטלפון על ידו. העובדה, כי העורר התייצב במשטרה רק לאחר שחרורם של הוריו, כשכבר הוסר הלחץ המיידי להסיר מהם את האשמה, כשהוא לא עשה כן בכל אותם ימים בהם הם ישבו במעצר, גם היא אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של העורר. גם גרסתו, כי מצא את הנשק, הניח אותו בתא המטען, והלך להתקלח, אינה סבירה. לא ראיתי בהודעה שמסר הדוד במשטרה דבר שיש בו כדי לכרסם בראיות. אדרבה. הדוד מסר בהודעה כי העורר אמר לו כי הוא שם הנשק ברכב מתוך כוונה למסרו למשטרה. למותר לציין, כי אין בהעד טביעות אצבע כדי לכרסם בראיות, בפרט שלא נמצאו טביעות אצבע של אף אחד מהאחים וההורים.

15. והנה, חרף הכלל כי בעבירות נשק, נוכח המסוכנות הרבה הטבועה בהן, לא ניתן להסתפק במעצר שאינו אחר סורג ובריח, אלא רק במקרים חריגים (ראו: בש"פ 6045/20 **אבו צהיבאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.09.20); בש"פ 5032/19 **מדינת ישראל נ' ג'אברין** (פורסם בנבו, 6.08.19)), וחרף העובדה כי מדובר בנשק מסוג M-16 ותחמושת תואמת, וחרף העובדה כי האמל"ח נמצא בתוך רכב; וחרף העבר הפלילי של העותר, שהגם שהוא משנת 2008, הוא רלוונטי לעבירות המיוחסות לו עתה, שכן הוא הורשע בעבירות נשק וריצה שלוש שנות מאסר; וחרף העובדה כי שירות המבחן העריך כי נשקף סיכון, גם אם לא ברמה גבוהה או אפילו בינונית, להישנות עבירות דומות מצדו של העורר - על אף כל זאת, בית המשפט היה נכון לבחון חלופת מעצר, אלא שזו לא נמצאה ראויה על ידי שירות המבחן. הכלל הוא, כי הגם שתסקיר שירות המבחן אינו כובל את שיקול דעתו של בית המשפט, נדרשים נימוקים משמעותיים כבדי משקל על מנת לסטות מהמלצה שלילית (ראו: בש"פ 1871/18 **אבו סריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.03.18); בש"פ 3316/10 **מדינת ישראל נ' חמזי** (פורסם בנבו, 5.05.10)), בפרט נוכח חומרת העבירה המיוחסת לעורר.

16. בהקשר זה יש לתת את הדעת על כך, שבעבירות נשק קיים קושי בפיקוח של בני משפחה (ראו: בש"פ 4850/08 **אבו הניה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.06.08)). אמנם ככלל הבעייתיות גדולה יותר כאשר מדובר בקרובי משפחה מדרגה ראשונה, שלא כמו בחלופה המוצעת במקרה זה, דודתו של העורר ובעלה. ברם, בשים לב לטענות של העורר כי המשפחה היא זו שהפעילה עליו לחץ להודות, ודבקו בגרסה זו, יש לבחון בזהירות מרובה יותר את יכולת הפיקוח של בני המשפחה גם בקרבה רחוקה יותר.

17. בשים לב לכל האמור, בדין קבע בית משפט השלום, כי אין בחלופה המוצעת לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. בד בבד, הוא לא סגר בפניו את הדלת להציג מפקחים אחרים שיניחו את דעתו לאיין המסוכנות.

אין אפוא מקום להתערבות בהחלטת בית משפט השלום, והערר נדחה.

בהסכמת הצדדים, ההחלטה תשלח אליהם.

ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"א, 27 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.